

Františkovo slovo

č.64

**Boko Haram útočí na kostely, ale křesťané je nadále zaplňují
Katolická církev bude slavit Světový den modliteb za stvoření**

Nad válkou zvítězí jedině klid zbraní

Katolická církev bude slavit Světový den modliteb za stvoření

Nad válkou zvítězí jedině klid zbraní

Ženatí jáhni jako prostředníci mezi kněžstvem a laiky

Vatikán nesouhlasí s přístupem nového dokumentu OSN

Katolíci hebrejského jazyka jsou mostem smíření

Jemenská válka a mlčící svět

Oslavy v rodině

Mezinárodní politika se zajímá o papežovu encykliku *Laudato si'*

Arcibiskup Chaput: Člověk je člověkem, protože chrání svoje i cizí děti

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Boko Haram útočí na kostely, ale křesťané je nadále zaplňují

Nigérie. Otec Peter Kamal je rektorem kněžského semináře ve středonigerijském městě Jos. V rozhovoru pro italský list *Avvenire* (30.7.2015) mluví o etnickém a nábožensky motivovaném násilí, jehož je toto město odjakživa svědkem. Jos totiž leží na hranici oddělující nigerijské oblasti s převahou muslimského obyvatelstva od křesťanských regionů. „Jsme nejlidnatější zemí Afriky, na naši ropu si mnozí dělají zálusk, chudoba a korupce jsou neustále otevřenou ranou a lidé za dlouhá léta ztratili důvěru v instituce,“ říká rektor semináře. „Toho všeho využívá skupina Boko Haram, kterou někteří z obyvatel podporují. Avšak většina populace se neztotožňuje s jejím šílenstvím, touží po míru a odmítá násilí. Tím spíše, když se násilnosti ospravedlňují Božím jménem,“ dodává.

Otec Kamal však především popisuje, **jak se místní křesťané dívají na potoky krve, které se vsakují do jejich země: „Vírou, jakou projevují, svědčí o tom, co má v životě skutečně cenu.** Mnohé atentáty se odehrávají v kostelech, ale kostely jsou stále plné. Jeden věřící mi pověděl: **Otče, jestli máme zemřít, ať raději zemřeme tady, blízko Kristova těla.**“ Katolická církev v Nigérii zažívá nebývalý rozkvět: přibývá konverzí dospělých lidí z jiných náboženství, biskupové a řeholníci jsou veskrze místního původu, vzniká pět nových diecézí. **V semináři města Jos studuje 400 studentů a žádosti o vstup neustále přibývají,** potvrzuje jeho rektor a pokračuje: „To vše díky svědectví, které mnozí křesťané vydávají ve svém každodenním životě. Určitě to není výsledek pastoračních strategií. Děje se přesně to, na co papež František opakovaně upozornil: Křesťanství roste přitažlivostí, nikoli proselytismem. Zažíváme to, co napsal Tertulián ve třetím století: **Krev mučedníků je semenem nových křesťanů,**“ zdůrazňuje otec Kemal.

Seminář nigerijské metropole obklopují čtyři mešity. Křesťanů je v Nigérii 30 procent, muslimů o deset procent více, zbytek obyvatelstva vyznává animismus. „Toto sousedství,“ říká rektor semináře, „je znamením soužití, diktovaného realitou. S muslimy máme všeobecně dobré vztahy, i když nechybí znepokojivé epizody, které jsou dílem extrémistů. Většina muslimů odsuzuje tato fanatická gesta, avšak měli by je kritizovat s větší odvahou. Dialog je nezbytný, ale je nutné vést dialog v pravdě, vytěsnit všechny, kdo se uchylují k násilí,“ soudí nigerijský kněz a dodává: „Prožíváme období plné úžasu i obtíží, zkoušky i milosti, protože zakoušíme, že Bůh nás nikdy neopouští. **Učíme se, že život není souhrnem problémů, které je třeba vyřešit, nýbrž tajemstvím, které máme prožívat s jistotou, že Kristus přemohl svět.**“

10.8.2015

Katolická církev bude slavit Světový den modliteb za stvoření

Papež František dnešním listem, adresovaným dvěma kuriálními kardinálům, ustanovil, že **první září bude také v katolické církvi každoročním dnem modliteb za stvoření.** Obdobně se za životní prostředí modlí pravoslavná církev, jejíž zástupce, metropolita Zizoulas, vyzval k jednotné modlitbě při prezentaci poslední encykliky *Laudato si'*. „Jako křesťané chceme přispět k řešení ekologické krize, a proto musíme v první řadě čerpat ze svého bohatého duchovního odkazu. **Spiritualita v církvi není odtržena od těla, ani od přirozenosti nebo jiných skutečností tohoto světa, ale spíše žije s nimi a v nich, sjednocena se vším, co nás obklopuje** (*Laudato si'*, 216),“ píše papež František.

Nově ustavený modlitební den bude mít podstatný ekumenický rozměr. Papež František se v listě obrací na kard. Kurta Kocha, předsedu Papežské rady pro jednotu křesťanů, s přáním, aby se do modlitby za stvoření zapojily také další křesťanské církve a církevní společenství a aby se modlitební den slavil ve shodě s iniciativami Ekumenické rady církví. Kardinála Petera Turksona, předsedu Papežské rady *Iustitia et Pax*, papež naopak žádá, aby jeho úřad ve

spolupráci s biskupskými konferencemi a s národními či mezinárodními organizacemi, které se zasazují o ochranu životního prostředí, vypracoval program vhodných podpůrných iniciativ daného dne modliteb. Ať se první zářijový den každoročně stane významnou chvílí modlitby, reflexe, obrácení a přijetí důsledného životního stylu, přeje si papež František.

Nad válkou zvítězí jedině klid zbraní

Vatikán/Argentina. „Existuje pouze jediný způsob, jak zvítězit ve válce: Nezačínat s ní!“, řekl mimo jiné papež František v přímém vstupu do vysílání farní rozhlasové stanice Panny Marie Karmelské, která sídlí v argentinské obci Campo Gallo v provincii Santiago del Estero. Rozhovor s tamním farářem otcem Giangrecom a moderátorem otcem Liebanou se uskutečnil již podruhé a papež mu v sobotu odpoledne věnoval téměř hodinu času.

„Musíme jít spolu – přátelství je lepší než boj a mír je lepší než válka,“ vysvětlil dále František a pokračoval: „Musíme vyvinout velké úsilí v péči jedněch o druhé, protože jinak se z nás stane smutná rodina. **Je třeba pečovat o děti a staré lidi s toužou něhou, jaké nás naučil Ježíš, a rovněž je nutné pečovat o náš společný dům.**“ „Pouť v jednotě,“ doplnil Svatý otec, „nám napomáhá k větší solidaritě a naplňuje nás radostí.“

Papež se dále vyslovil pro brzkou beatifikaci argentinské zasvěcené laičky Marie Antonie de Paz y Figueroa, známé jako Matka Antula. Rodačka ze severoargentinského kraje Santiago del Estero žila v druhé polovině 18. století a po vyhoštění Tovaryšstva Ježíšova z Argentiny (1767) pokračovala v šíření ignaciánské spirituality, zejména duchovních cvičení. Petrův nástupce farníky vyzval, aby se modlili za blahořečení této Boží služebnice, které osobně podporuje.

Rozhovor se týkal rovněž papežovy druhé encykliky *Laudato si'*, která se zaměřuje na péči o společný dům. Právě u tohoto pojmu se František dlouze zastavil a objasňoval jeho závaznost pro všechny lidi, nehledě na jejich víru, politickou příslušnost nebo sociální zařazení. Svatý otec vyjádřil podporu místním zemědělským společenstvím, která spolu se svými kněžími zápasí za ochranu životního prostředí. „Bolí mne, když se v Argentině kácí lesy, aby se pěstovala sója,“ řekl papež a vyzval „k obraně lesů, vody a všeho, co nám Bůh daroval“.

Velkou část rozhovoru římský biskup věnoval mladým lidem. „**Nechci smutnou mládež, která předčasně odešla do důchodu,**“ zdůraznil. „Přeju si, aby mladí lidé hodně a usilovně pracovali, a dokázali tak druhé obdarovávat štěstím. Mládež se musí v životě zasazovat o veliké ideály a mít z toho radost,“ uzavřel Svatý otec vstup do argentinského rozhlasového vysílání před společnou modlitbou Zdrávas Maria.

Ženatí jáhni jako prostředníci mezi kněžstvem a laiky

Trvalí jáhni spolu se svými rodinami přinášejí dnešní církvi cenné svědectví. V tomto duchu se neslo 25. národní shromáždění jáhnů Itálie, jehož téma znělo „Rodina jáhnů jako škola lidství“ v rámci přípravy na očekávaný synod o rodině. Shromáždění v italském Campobasso začalo ve středu 4. srpna a trvalo čtyři dny do soboty 8. srpna. Závěrečnou řeč na setkání přednesl papežský kazatel otec **Raniero Cantalamessa** OFMCap. Pro náš rozhlas přiblížil svůj příspěvek o jáhnech jako Kristových služebnících:

*„Kladl jsem důraz na skutečnost, že **jáhen není na prvním místě služebníkem faráře nebo druhých lidí, ale především je služebníkem Ježíše Krista, a jako takový slouží také bratřím.** A pak jsem rozvinul některé zvláštní rysy spojené s činností stálých jáhnů – jejich charitativní roli a to, jak v souvislosti s blížícím se Rokem milosrdenství budou hrát úlohu milosrdné tváře církve ve vztahu k lidem.“*

Služba jáhnů je starobylá, ale málo známá. Co dnes mohou jáhnové nabídnout společenství církve?

„Je to instituce, která v životě církve po mnoho staletí chyběla a byla znovu zavedena po II. vatikánském koncilu, je to tedy instituce v záběhu. Není třeba se divit, že ještě nezískala takové postavení, jaké má třeba kněžský stav! Avšak jedná se o dynamickou sílu, o blahodárnou novinku pro život církve, protože jak postupně ubývá kněží, stává se jáhenská služba nezbytnou při hlásání Božího slova i při aktivní účasti na charitativních dílech církve. Všeobecně se hovoří o podpoře laiků v církvi a já se domnívám, že právě jáhnové jsou předním a kvalifikovaným prvkem této aktivní účasti laiků, i když úředně vlastně v církvi náležejí do kategorie kléru a nikoliv mezi laiky, avšak jejich život ženatých manželů je klade prakticky na úroveň laiků. Jedná se tedy o znamení času: podpora laiků je také plodem II. vatikánského koncilu.“

Jak se na jáhny dívat z hlediska křesťanských společenství?

*„To záleží na okolnostech a místo od místa je to různé. Více zkušeností mám se situací v zahraničí, než v Itálii. V některých zemích je tato služba velmi rozvinutá a jáhnové tam občas hrají skutečně přední roli; v některých zemích jsou například zapojeni do ekumenických aktivit a jsou nositeli dialogu s křesťany jiných vyznání. Velmi to záleží na poměrech v diecézi, na farářích a kněžích, na tom, jaký jim dávají prostor. Často vnímám nářky, že kněží jen neochotně svěřují jáhnům úkoly, které nejsou jen jednoduše službou u stolu, ale jsou také úlohami spojenými s hlásáním Božího slova – jak to vidíme u prvního jáhna sv. Štěpána. **Svatý Štěpán byl sice zvolen jáhnem, ale ve skutečnosti ve Skutcích apoštolů vystupuje jako kazatel, jako hlasatel Ježíše Krista.** Domnívám se tedy, že ze strany kněžstva je třeba, aby dali jáhnům prostor a byli ochotní delegovat jim věci, které mohou udělat možná i lépe než kněží; ze strany jáhnů bych zase uvedl, že by pomohlo varovat se jistého ducha nezávislosti a nepodlehout nebezpečí klerikalizace, neboť tu hrozí, že budou kopírovat kněze, místo aby se stali novým stavem v církvi.“*

Shromáždění v Campobasso mělo za hlavní téma rodinu jáhnů jako školu lidství. Jak by bylo možné znovuobjevit roli jáhnů v rámci synodu o rodině?

*„Myslím, že to je skutečně kvalifikovaný rys jejich poslání v církvi – totiž na vlastní kůži prožívat problémy, se kterými se potýkají rodiny, problémy, které katolické kněžstvo kvůli svému celibátnímu stavu (řekněme to otevřeně) zná pouze z knih. Stálí jáhnové tedy stejně jako všichni laici mají zvláštní místo v církvi a bylo správné, že se zde kladl důraz na jejich rodinu, což představuje novou věc, protože díky své rodině stojí jednou nohou v církvi a druhou nohou v životě společnosti. Mohou tedy být mostem, zprostředkovatelem, skrze něhož rodinné problémy dojdou v církvi sluchu a poznání: totiž skutečné problémy, konkrétní, a ne teoretické. Přál bych si, aby na synodě o rodině byli přítomni laici, kteří by přinesli svůj příspěvek do debaty. **Samotná skutečnost ženatých jáhnů, kteří se starají o své rodiny a sdílejí ve společnosti problémy dnešních rodin, to je obrovské svědectví ve prospěch rodiny, které říká, že mohou existovat zdravé rodiny, které v manželském páru do důsledků žijí náročnost evangelia.**“*

Uvedl pro náš rozhlas o roli trvalých jáhnů kapucín Raniero Cantalamessa.

11.8.2015

Vatikán nesouhlasí s přístupem nového dokumentu OSN

Svatý stolec není zcela spokojen s dokumentem OSN o cílech světového rozvoje. V rozhovoru pro italský list *Avvenire* (11.8.2015) to uvedl stálý pozorovatel Svatého stolce při Organizaci spojených národů arcibiskup Silvano Tomasi. **Dokument, na kterém v posledních týdnech pracovalo 193 členských států, přináší shodu v 17 bodech, jak bojovat s nerovností a chudobou ve světě.**

Podle mons. Tomasiho v něm lze rozeznat jistou shodu s principy sociálního učení církve, jak bylo naposledy představeno v encyklice *Laudato si'*. **Cesty k dosažení předkládaných cílů jsou však často protikladné a nepřijatelné.** Dokument příliš zdůrazňuje individualistickou etiku a schází mu otevřenost k transcendentnímu rozměru lidského jednání. To je vidět např. tehdy, když dokument mluví o podpoře reprodukčního zdraví jako prostředku ke zmírnění chudoby. Ve skutečnosti se za tím skrývá **podpora umělých potratů**, jejichž konání je chápáno „jako právo, které je třeba zajistit pro všechny, jako by se ničením lidského života vyřešili problémy,“ uvedl mons. Tomasi. Dokumentu také **schází hledání odpovědi na palčivé otázky dneška, jako je terorismus nebo migrace.**

11.8.2015

Katolíci hebrejského jazyka jsou mostem smíření

Před šesti desetiletími vzniklo tzv. Dílo sv. Jakuba, tedy první katolický vikariát hebrejsky mluvících katolíků. O rok později se v Haifě slavila vůbec první mše svatá v hebrejštině. Dnes v Izraeli existuje sedm společenství, která shromažďují asi 800 hebrejských katolíků a od 45 do 60 tisíc přistěhovalců z Asie a Afriky. Nevelkou skupinu tvoří katolíci, kteří konvertovali ze židovství. Patří k nim také jezuita německého původu **otec David Neuhaus**, který je při latinském jeruzalémském patriarchátu pověřen pastorační hebrejsky mluvících křesťanů. V souvislosti s výročí Díla sv. Jakuba vydal otec Neuhaus obsáhlý pastorační list. Popisuje v něm vznik hebrejsko-křesťanského společenství v Izraeli, které po roce 1948 vytvořili tisíce křesťanských přistěhovalců, ale také Židé, „které setkání s Kristem vedlo k tomu, že Jej uznali za Pána a Mesiáše“.

"Existuje tu velké množství katolíků, kteří žijí v židovské společnosti jako Židé a zároveň se chtějí modlit v katolické církvi. Společným jazykem všech našich přistěhovalců byla hebrejšтина, a proto vyvstal nárok, jak pro tyto katolíky vůbec poprvé v dějinách církve nalézt jazykové vyjádření pro modlitbu, myšlení i běžný hovor. Jsme církví, která je nepatrnou katolickou menšinou v převážně židovském prostředí, avšak v srdci neseme vůli k dialogu a smíření s judaismem. Jako církev můžeme svobodně pracovat, díky svobodě poskytované Státem Izrael a díky podpoře místní a všeobecné církve. Děkujeme za to Bohu a koncilu, který byl darem papežů sv. Jana XXIII. a bl. Pavla VI. Také Bohu děkujeme za návštěvy všech papežů, kteří sem přijeli."

V pastoračním listě vysvětlujete, že vaším povoláním je být mostem ve velmi obtížném kontextu, poznamenaném vleklým konfliktem...

"Doufám, že najdeme způsob, jak být mostem mezi židy a křesťany, kteří za sebou mají tvrdou minulost, ale také mostem k našim arabsky hovořícím bratrům, tedy palestinským křesťanům arabské národnosti. Vyrostlo tu mnoho zdí z důvodu politické a historické situace v zemi. Nepřátelství mezi mluvčími arabského a hebrejského jazyka je velmi hluboké a my v této situaci musíme najít způsob, jak vyslovit, že s arabskými křesťany tvoříme jedno Kristovo tělo. Jsme povoláni k tomu, abychom byli jednotnou a jedinou církví, která bude nahlas mluvit o pokoji, spravedlnosti a smíření mezi arabským a izraelským světem. Není to jednoduché, protože velký počet lidí chce násilí a válku a nepomýšlí na smíření. My, kdo mluvíme hebrejsky, musíme toto svědectví vnášet do židovské společnosti, tedy být s židy a pro židy, ale také být Kristovými následovníky, kteří jasně mluví o pokoji, spravedlnosti a smíření. Jiná cesta tu není. Hlásáme ji v hluboké jednotě se svými arabskými křesťanskými spolubratry, kteří říkají totéž v palestinské společnosti a arabském světě."

V jedné části vašeho pastoračního listu píšete o důležitosti předávání víry novým generacím. Považujete za zásadní úkol čelit odlivu mladých generací ...

"Mladí katolíci nekonvertují k židovství proto, aby se z nich stali praktikující židé, nýbrž aby se stali součástí většiny. Největší problém tedy není přechod od praktikovaného křesťanství k

ortodoxnímu judaismu. Je to spíše otázka mladého člověka, který je křesťan a narodil se ve věřící rodině, avšak prostřednictvím školy, služby v armádě a sociálního života vstupuje do laické židovské společnosti. Většina našich mladých lidí pochází z původně ruských, polských nebo filipínských rodin. Nabízí se jim tu přestup k judaismu, který jim usnadňuje život a který se většinou odehraje při vojenské službě. Další otevřenou otázkou jsou kupříkladu smíšená manželství. Izraelská společnost je dnes více liberální, otevřená, laická – což zdůrazňuji, ale stále má své hranice. Jednou z takových hranic je skutečnost, že pokud se chce člověk stát plnohodnotnou součástí této společnosti, musí se jakýmkoli způsobem stát židem, jako všichni ostatní."

Shromáždění katolických ordinářů ve Svaté zemi v minulém týdnu vydalo prohlášení, kterým se ohrazuje proti extrémistickým výrokům rabína Benziho Gopsteina. Hlavní představitel hnutí Lehava veřejně vyzval k vypalování křesťanských kostelů. V prohlášení připomínáte, že tyto výzvy zazněly nedlouho po řadě vandalských útoků, namířených na křesťanská svatá místa...

"Myslím, že je důležité, aby stát podnikl opatření vůči člověku, který takto otevřeně mluví. V poslední době došlo k více než čtyřiceti vážným útokům na kostely a mešity. Jako ordináři Svaté země doufáme, že nastane změna ve výchově, zejména v židovských náboženských školách. Je nutné jinak učit o tom, kdo jsou křesťané a muslimové, zdůrazňovat, že jsou součástí společnosti a že mají práva jako všichni ostatní občané."

Spíše než na úrovni právního postihu tedy změna probíhá na úrovni výchovy a vzdělání, uzavírá pro naše mikrofony otec David Neuhaus.

12.8.2015

Jemenská válka a mlčící svět

V Jemenu pokračuje válka a vyhrocuje se humanitární krize. **Bomby útočící koalice, vedené Saúdskou Arábií, dopadají zejména na civilní obyvatelstvo, tedy za trvalého porušování mezinárodního humanitárního práva.** V zemi chybí potraviny, voda, léky i pohonné hmoty. Podle Světové zdravotnické organizace zahynulo od začátku bombardování v březnu tohoto roku více než 4300 lidí a na území Jemenu žije nejméně půldruhého milionu uprchlíků. Netečnost mezinárodního společenství a nedostatečná humanitární pomoc je zarážející, uvedla pro naše mikrofony **Lamia Bézerová**. Italská lékařka, specialista v oboru chirurgie a členka mezinárodní organizace Lékaři bez hranic, se před několika dny vrátila z mise do této blízkovýchodní země.

*„Nejenom nemocnice Lékařů bez hranic, ale všechna ostatní zdravotnická zařízení jsou doslova zaplavena raněnými. A to nejenom vojáky, ale především civilisty, včetně žen, dětí a starých lidí. **Válka trvá a probíhá za naprostého ticha mezinárodního společenství.** Od poloviny března jsme pouze v nemocnici v Adenu léčili 7000 zraněných. Naše organizace má další stanoviště jak na jihu, tak na severu země. Podporujeme místní nemocnice a máme také pojízdné kliniky, které slouží obyvatelstvu s obtížným přístupem ke zdravotnické péči.“*

Co vám vyprávěli civilisté, které jste léčila v adenské nemocnici?

„Obyvatelé jsou zoufalí, válka je srazila na kolena a rozdělila rodiny. Mnozí lidé přišli o domov. Jen s obtížemi se dostávají k vodě, elektrický proud je pouhá iluze, potraviny jsou předražené. Bylo velmi těžké vysvětlit zotaveným pacientům, že se mohou vrátit domů. V nemocnici se samozřejmě cítili mnohem bezpečněji. Po propuštění z léčby mnozí pacienti zůstávali poblíž nemocnice, dokonce přespávali v její zahradě. Věděli, že jsou pod ochranou a že se snáze dostanou k jídlu.“

Jak je podle vás možné zvýšit příliv mezinárodních fondů, které by přinesly pomoc jemenskému obyvatelstvu?

„Vše záleží na míře pozornosti, jaká se těmto konfliktům věnuje. Až doposud byla nejničivější skutečností, že o jemenském konfliktu panuje ticho...Dokud mezinárodní společenství nezačne upozorňovat na pustošivou válku, která v Adenu probíhá, na žádné fondy jistě nedojde. V uplynulých měsících byla sice několikrát vyhlášena humanitární příměří, ale ta potom často nebyla dodržena. Byl umožněn vstup humanitárních dodávek, které ale vůbec nepokryly existující potřeby.“

Čeho se v Jemenu nejvíce nedostává z lékařského hlediska?

„Zdravotnický systém v Jemenu se zcela zhroutil! Mluvíme tu tedy o základní lékařské péči, léčbě malárie, podvýživy a podobně. Je nutné poskytovat léčbu válečným raněným, ale kupříkladu také porodnickou péči. Rodičky v Jemenu v podstatě nemají téměř žádný přístup k odborné péči a pomoci.“

Jakou zkušenost si odnášíte z vašeho působení v adenské nemocnici?

„Byl to zážitek, který hluboce poznamenal nejenom mne, ale všechny mé kolegy. Pokud jsme se domnívali, že se válka týká jen vojáků, ihned jsme o tuto naivní představu přišli. Viděla jsem věci, které by člověk v životě neměl vidět. A tímto pohledem jsem si uvědomila, jakou pohromou je válka a jakou s sebou nese humanitární nouzi, která se šíří do nečekaných rozměrů.“

Uvedla pro Vatikánský rozhlas lékařka Lamia Bézerová po návratu z Jemenu.

Oslavy v rodině

Dobrý den, drazí bratři a sestry!

Dnes otvíráme krátké **zamyšlení nad třemi prvky, které rytmizují život rodiny**. Jsou jimi **oslavy, práce a modlitba**.

Dnes budeme mluvit o slavení svátečních okamžiků. A hned řekněme, že slavení svátků je Božím vynálezem. Vzpomeňme si na závěr vyprávění o stvoření světa z 1. knihy Mojžíšovy, který jsme si vyslechli: „Sedmého dne dokončil Bůh své dílo, které konal; sedmého dne přestal konat veškeré své dílo. A Bůh požehnal a posvětil sedmý den, neboť v něm přestal konat veškeré své stvořitelské dílo (Gn 2,2–3).“ **Bůh sám nás učí, že je důležité věnovat čas spokojenému pohledu na to, co se nám podařilo vykonat v naší práci.** Hovořím samozřejmě o práci nejen ve smyslu řemesla nebo zaměstnání, ale v širším smyslu slova, totiž činnosti, kterou my lidé, muži a ženy, můžeme spolupracovat na stvořitelském Božím díle.

Oslavy tedy nejsou lenošným vysedáváním v křesle nebo opojením z naivního úniku před realitou ... Nikoliv, každá **oslava je především zamilovaným pohledem plným vděčnosti za práci, která byla dobře vykonána; oslavujeme práci.** Také vy, mladí novomanželé, oslavujete dobré dílo vašeho zasnoubení, které je tak krásné! Je to čas, kdy se díváme na své děti nebo vnoučata, jak rostou, a v duchu si říkáme: jaká krása! Je to čas, kdy se díváme na svůj dům, na své přátele, kteří nás přišli navštívit, na společenství, ve kterém žijeme, a říkáme si: jak krásná věc! Bůh udělal to samé, když stvořil svět. A pokračuje v tom nestále, protože Bůh stále tvoří, i nyní v tomto okamžiku! Může se stát, že oslava sváteční chvíle se odehrává za okolností, které jsou těžké a bolestné, takže se při nich člověku až úzkostí svírá hrdlo. Avšak i v tomto případě prosme Boha o sílu, abychom takovou slavnostní chvílí úplně nevyprázdnili. Vy, maminky a tatínkové, to dobře znáte: kolikrát jste z lásky k dětem schopni překousnout různé nepříjemnosti, jen abyste jim umožnili dobře prožít sváteční den a zakusit krásu života. Kolik lásky je v takovém konání!

Také do pracovní oblasti – aniž bychom zanedbali své povinnosti – umíme vnést trochu sváteční nálady: oslavu narozenin, oslavu sňatku, oslavu novorozeněte, stejně jako rozlučku nebo oslavu na přivítanou. Je důležité umět oslavit takové okamžiky. Jsou to chvíle lidské blízkosti uvnitř soukolí pracovního procesu, které nám dělají dobře!

Avšak skutečný sváteční čas přerušuje naši výdělečnou pracovní činnost. **Je to posvátný čas, protože člověku připomíná, že je stvořen k Božímu obrazu. Bůh není otrokem práce, ale je jejím Pánem**, a proto i my nemáme být nikdy otroky práce, ale jejími „pány“. Existuje jedno přikázání, které se toho týká, přikázání, které se týká každého člověka bez výjimky! A přesto víme, že existují miliony mužů a žen, a dokonce i dětí, kteří jsou otroky práce! I dnes existují otroci! Jsou vykořisťováni a musí konat otrockou práci, a to vše je proti Bohu a proti důstojnosti člověka. Posedlost ekonomickým ziskem a technická výkonnost ohrožují rytmus lidského života, protože život má své lidské tempo. Je to rytmus odpočinku, zejména nedělního odpočinku, který je nám dán, abychom při něm užívali toho, co se nedá vyrobit a co se nespotřebovává, co se nedá koupit a nikde se neprodává. Ale místo toho vidíme, že ideologie zisku a spotřeby by chtěla pohltnout i sváteční chvíle. I svátky bývají někdy zúženy na pouhý „obchod“, na vydělávání peněz a jejich utrácení. Ale copak pracujeme kvůli tomuhle? **Nenasytná spotřeba**, která vytváří odpad, je ošklivou nákazou, která kromě jiného nakonec způsobí, že jsme mnohem unavenější, než předtím. **Poškozuje skutečnou práci a vysává život. Obětí nespořádaného rytmu slavení se stává zejména mládež.**

Nakonec, sváteční čas je svatý, protože jej zvláštním způsobem obývá Bůh. Nedělní mše svatá přináší k oslavě všemnu milost Ježíše Krista: jeho přítomnost, jeho lásku, jeho oběť, to, že z nás vytváří společenství a přebývá s námi... A díky tomu získává každá skutečnost plnost svého smyslu: práce, rodina, každodenní radosti i obtíže, utrpení i smrt; to vše je proměněno Kristovou milostí.

Rodina je mimořádně uzpůsobená k tomu, aby pochopila, nasměrovala a podporovala pravou hodnotu svátečního času. Jak jsou krásné rodinné oslavy, jsou přímo nádherné! Zvláště v neděli. Určitě to není náhoda, že oslavy, kde je místo pro celou rodinu, jsou ty, které se lépe vydaří! Samotný život rodiny, pokud se na něj díváme očima víry, se nám jeví lepší než námahy, které nás to stojí. Připadá nám jako mistrovský kus ve své jednoduchosti, je krásný, protože není vyumělkovaný, není falešně předstíraný, ale je schopen v sobě zahrnout všechny rysy pravého života. Jeví se nám jako „velmi dobrý“, jak to řekl Bůh na konci stvoření člověka – muže a ženy (srov. Gn 1,31). **Možnost slavit je tedy drahocenným Božím darem, je to dárek, který Bůh dal lidské rodině. Nepokazme ho!** Děkuji.

13.8.2015

Mezinárodní politika se zajímá o papežovu encykliku *Laudato si'*

Vatikán/New York. *Laudato si'*, druhá encyklika Svatého otce Františka, zaměřená na „péči o společný dům“, vzbuzuje zájem nejen v církevních kruzích. Slově Petrova nástupce naslouchají a hojně z nich citují také političtí představitelé po celém světě, potvrzuje pro naše mikrofony **kard. Peter Turkson**, předseda Papežské rady *Iustitia et Pax*.

"Mohu to dosvědčit. Na konci června jsem byl v New Yorku, kde jsem vedl delegaci Svatého stolce, která se účastnila diskuse o změnách klimatu. V řadě vystoupení se objevily citace z papežovy encykliky, která ovšem přímo nepojednává o změnách klimatu, nýbrž o stvoření a integrální ekologii. Nicméně ve vystoupeních na newyorské konferenci zazněly myšlenky z oné části encykliky, která se týká problematiky klimatologických změn. To byl tedy první ohlas, který jsem zaznamenal. Na adresu našeho úřadu stále přicházejí dopisy, které Svatému otci gratulují k publikaci tohoto dokumentu. Jejich pisateli jsou nejenom odborníci, nýbrž také vládní představitelé. V červenci se v Paříži konala konference o otázkách životního prostředí a prezident Hollande při jejím zahájení rovněž citoval z papežovy encykliky. Před několika dny jsem se vrátil z Ghany a také její prezident ocenil papežský dokument v dopise tamnímu apoštolskému nunciovi. Dopad encykliky na představitele vlád a světových organizací je tedy nepochybný."

Uvedl kard. Turkson. Také na půdě Organizace spojených národů, jejíž newyorské sídlo za půldruhý měsíc přivítá papeže Františka, panuje živý zájem o encykliku, říká tamní stálý pozorovatel Svatého stolce, **arcibiskup Bernardito Auza** (foto).

"Velmi mne těší kladné reakce na encykliku, o které mnozí mluvili už před jejím zveřejněním. Jeden diplomat prohlásil, že tu málokoho zajímají zdlouhavé diskuse o udržitelném rozvoji, ale že všichni vědí něco o novém papežském dokumentu. Rozdali jsme řadu jeho výtisků a reagovali na velký zájem sdělovacích prostředků. Při červencovém jednání o nové agendě udržitelného rozvoje mnohé delegace z encykliky citovaly. Mohu tedy dosvědčit velmi dobré přijetí encykliky v prostředí Organizace spojených národů."

Encyklika *Laudato si'* ovšem navrhuje nové vzorce hospodářského rozvoje, spojuje ochranu životního prostředí s větší pozorností vůči chudým lidem. Nenarazilo to na kritiku?

"V rámci své práce u Spojených národů poslouchám oficiální projevy členských států, a to zejména rozvojových zemí, ale také proslovy zástupců významných mezinárodních organizací obchodu a ekonomiky. Povšiml jsem si, že tu narůstá povědomí o důležitosti integrální ekonomie, jak to vyslovil papež. Existuje touha zbavit se posedlosti ekonomickým rozvojem založeným pouze na údajích hrubého domácího produktu. V agendě udržitelného rozvoje do roku 2030 chce OSN položit právě takovýto důraz na ekonomii pozornou k chudým a k životnímu prostředí."

V pátek 25. září vystoupí Svatý otec František v sídle OSN. Můžete nějak přiblížit atmosféru, v jaké se očekává jeho tamní promluva?

"První známkou velkého očekávání jsou tisíce žádosti o vstupenky, které už jsme bohužel všechny rozdali. V OSN se o papežově návštěvě mluví prakticky denně. Několikrát jsem se setkal se zástupci protokolu a stále ještě řešíme možnost, jak vyhovět tomuto velkému očekávání a žádostem zahlédnout Svatého otce alespoň z dálky. Myslím, že OSN v onen den prožije významnou událost."

Míní arcibiskup Bernardito Auza, stálý pozorovatel Svatého stolce v newyorském sídle OSN.

Arcibiskup Chaput: Člověk je člověkem, protože chrání svoje i cizí děti

Filadelfie. „Právo na život je lidské právo, které je základem všech ostatních práv“ – píše filadelfský arcibiskup Charles Chaput ve svém diecézním věstníku (Catholic Philly). Vyjadřuje se tak k případu organizace nesoucí zavádějící název Plánované rodičovství (Planned Parenthood), jež ve Spojených státech provozuje nechvalně známá zařízení provádějící umělé potraty, včetně těch nelegálních v devátém měsíci těhotenství. Arcibiskup Chaput reagoval na zveřejněné video, které odhaluje morbidní praktiky této instituce, jež kromě potratů také obchoduje s orgány potracených dětí pro laboratorní účely. „Úmyslné zabití nevinné lidské bytosti – píše Chaput – je obzvláště hanebné a nelze je ničím ospravedlnit.“ Debora Nucatola (foto), vedoucí oddělení potratové chirurgie, totiž na [jednom videu](#) bez uzardění popisuje zvrácené praktiky, které filadelfský arcibiskup označuje za „odporné, hrůzné a barbarské“ a vybízí všechny křesťany, aby „nešetřili silami při povinné obraně spravedlnosti a charity ve Spojených státech. Jedná se o miliony dětí, které jsou zabíjeny – říká arcibiskup Chaput. Je zapotřebí je chránit. Člověk svoje i cizí děti chrání. A to jej činí člověkem.“